

מישפחת כהן היתה מיוודת מאוד עם מישפחת בן צבי.

«אבא שלי היה טיפוס מיוחד. היתה תקופה שהוא עבד עם משה שרת והם נפגשו לשיחות עם מנהיגי השבטים בעבר הירדן. אחד מהערכים נשאר בירושלים מאוחר כלילה, ואבי הזמין אותו אלינו ללון. כאשר הגיעו הביתה בחצות, נזכר פיתאום האורח שהוא רעב ורוצה לאכול מרק-עדרשים. אמי קמה ובקלות נמרצת בישלה עבורו את המרק שביקש. בבוקר, אחרי שהלך ואמא סידרה את המיטה, מצאה בין המצעים שטר של 20 לירות, שהיו אז משכורת של חודשיים» מספרת שולמית.

«לי לא היה קשה לעבור לתל-אביב, זה היה בשבילי כף ואושר לא נורמלי. לא היה לי רגע אחד של קושי. מצאתי דירה ברחוב בלור, מצאתי המון חברים, וישר הלכתי לעבוד בפרקליטות. זה היה בשנת 1965, זו היתה שנה של מיתון קשה מאוד במשק. היו הרבה אנשים שרצו להתקבל או לפרקליטות, היה ממש תור. בתור אשה זה היה קשה במיוחד. אבל אליעזר לייבסון, שהיה אז פרקליט-המחוז, הסכים לקבל אותי לנסיון, על-פי חוזה מיוחד לחודש אחד. אחרי החודש הזה הוא כבר לא רצה לוותר עליי, ונשאיתי 18 שנה בפרקליטות.

«אני זוכרת שבאחד המישפטים הראשונים שלי, כאשר הופעתי בבית מישפט השלום, השופט התלבט אם לזכות את הנאשם או להרשיע, ואני אמרתי לו: «אדוני, אני חדשה בפרקליטות!» הוא חיך, והרשיע את הנאשם. בכתיב מישפט השלום זה בכלל היה

עם הבעל

הרפתקאה, אבל למרות שלכל אחד מהם היה באותה תקופה בן-זוג רציני, שולמית ואמנון נפגשו לראשונה בפגישה עיוורת, אחרי שאמנון טילפן והתעקש להיפגש. הם חשבו על

התפתחה ביניהם בתוך זמן קצר אהבה גדולה. הם עברו לגור יחד, והתחתנו אחרי שנה. עתה החליפו השניים את עיסוקיהם. שולמית היתה מפרקליטה לעורכת-דין עצמאית ואמנון – משחקן למורה בתיכון.

שולמית אמיר, אשה בת 46, שמגיל 14 סובלת משיתוק-ילדים, אשה שמימנה את לימודיה-מישפטים שלה בכוחות עצמה, ובגיל 45 עזבה משרה בטוחה כדי לעשות את מה שהיא אוהבת, היא אשה מאושרת. אני מסירה את הכובע לפניה.

שולמית שומרת בביתה את תמונתו של סבה, אהרון כהן, שהעלה את כל המישפחה מפרס בסוף המאה שעברה. התמונה, שצולמה בסטודיו בירושלים, היא נכס.

חביעה על קבצים שנים רבות עבדה שולמית בפרקליטות מחוז תל-אביב, שבראשה עומד עורך-הדין אהרון שד"ר (בתמונה) שגם הוא עצמו נזקק לקבצים

אילנה אלון

לשכנע אותו שתהיה לנו עוד בת. הוא חשש שזה יזיק לבריאותי.

«צריך להיות פסיכולוג!»

שנים רבות עבדה שולמית בפרקליטות והתמחתה בפלילים. היא הופיעה במאות מישפטים חשובים של אונס, שוד ורצח, ופיתאום, בגיל 45 בערך, החליטה לעזוב את שירות המדינה ולצאת לשוק הפרטי האכזרי. «הרגשתי שאני תקועה. שאין לי מקום להתקדמות ואני דורכת במקום. רציתי ללכת לשפיטה, וניסיתי, אבל זה לא הלך, משום מה. כאשר ראיתי שלא אתמנה בקרוב לשופטת, החלטתי לעזוב את הפרקליטות. זו היתה החלטה קשה. שנתים זה התבשל בי עד שהחלתי. היתה לי משכורת אדירה בפרקליטות, כי בגלל הנכות אני לא משלמת מס-הכנסה. אבל הרעיון שאכלה שם את כל חיי שיגע אותי.

לא היה לי שום קושי עם המעבר מתובעת לסניגורית. קליינטים לפעמיים אומרים לי שאני מעמידה יותר מדי את צד התביעה, אולי זה נכון, אבל אני חושבת שזה מקנה לי רווקא יתרון. כי אני רואה את התיק באובייקטיביות ומכירה את כל הנקודות שהתביעה תעלה עליהן.

גם, כאשר הייתי תובעת, לא שנא-תי עבריינים, וחשבתי שכל אדם נכאי להגנה מישפטית. היום אני לעיתים נדהמת מהתנהגות התביעה. שמעתי למשל במיקרה אחד, שהתביעה העלי-מה רוח של המישטרה, שעזר לסניגור ריה. כאשר הייתי תובעת, אף פעם לא הייתי עושה רברים כאלה. חשבתי אז שסניגורים סתם מבלבלים את המוח כאשר הם מתלוננים על תביעה, ולא האמנתי להם. אבל אני עדיין מאמינה במישטרה הוגנת באופן בסיסי.

אני לא מקבלת כל קליינט. יש לי אולי מזל, אבל היו לי קליינטים שאני חושבת שהם ראויים להגנה ויש להם תיקווה. היה לי למשל קליינט קטין, שגנב בחינות-בגרות. היה לי אחר שיצא זכאי מעסקת סמים. היה לי קליינט שנאשם בהחזקת שני גרם חשיש והוא היה כליכר מבוהל, שאני בטוחה שאף פעם לא יחזור לזה. והיה לי כחור ששכב עם חולת-נפש, מפני שהאמין כי זה מותר.

אני מאמינה שבנאראם יכול להשיג תגות וללמוד לקחים, אחרת אין מה להיות סניגור. אדם שנאשם בעבירה הוא כמצוקה נפשית גדולה, והסניגור

אחרי שאמנון הצליח להשיג גט מאשתו הראשונה, שהיתה אז ברומניה, נישאו שולמית ואמנון בירושלים. כולם אמרו לי שהוא לא מתכוון להתחתן איתי» נזכרת שולמית.

שהוא רק שנה וחצי בארץ. הכל נראה לי מוזר.

לפגישה השניה בא כבר לבוש בחליפה ועניבה, רומני מאה אחוז! בפגישה הרביעית הומנתי אותו אליי הביתה, ובאותו לילה הוא אמר לי שאני האשה שלו וזהו זה. אני לא יודעת עד היום למה האמנתי לו.

הוא היה אז מובטל, והחברה שלו זרקה אותו מהבית. אמרתי לו שהוא יכול לעבור לגור בדירה שלי, אבל מכיוון שזה יהיה מוזר לגור עם אדם זר, אז אני אעבור בינתיים לגור עם אחותי. קבעתי פגישה עם החבר הקורם שלי, כדי לסיים איתו את היחסים, וביקשתי מאמנון שיחכה לי בדיונגוף. כשבאתי, מצאתי אותו יושב עם איזה בן-אדם, והוא סיפר לי שבכסף האחרון שהיה לו בכיס הוא קנה לאדם הזה חומוס, מכיוון שהיה רעב. באותו רגע התאהבתי בו. לא הלכתי אף פעם לגור אצל אחותי.

עברו עשרה חודשים עד שהתחתנו, כי אמנון היה צריך להשיג גט מאשתו הראשונה, שנשארה ברומניה. כולם אמרו לי שהוא נוכח ורמאי ואני תמימה שאני מאמינה לו. אבל אחרי עשרה חודשים הוא באמת קיבל גט, והתחתנו בירושלים.

שנה וחצי אחרי החתונה נולד בנו ארן. אמנון, שלמד דראמה, היה שחקן, ואחריכך למד גם היסטוריה, וכיום הוא מורה בתיכון ומומחה לפאשיזם. לא רצה בכלל ילדים. הוא הסכים שאלר ילד בתנאי שלא יהיו לנו עוד ילדים. רק אחרי הרבה מאוד שנים הצלחתי

כך. כי אף אחד לא הלך שם לבית סוהר, הכל נגמר בקנסות ומאסר על-תנאי. אבל אחרי תקופה מסויימת הועברתי לבית-המישפט המחוזי. הופעתי לפני השופט מכס קנת ופחתי נורא.

באחד המישפטים הראשונים, פיתאום קם הנאשם ואמר שהוא מודה באשמה. הייתי אמללה, כי לא ידעתי מה אני צריכה לעשות. ההודאה היתה בלתי-צפויה. קנת עזר לי ואמר שצריך לבקש מאסר על-תנאי.

אהבה בדיזנגוף

שנים רבות נשואה לגבר מקסים, אמנון אמיר. הוא בן גילה, בעל תלת-לש שחורים וחיוך רחב. סיפור החיזור והרומן ביניהם חביב עליהם מאוד, ושניהם מספרים אותו בשימחה. מספרת שולמית: «עברתי בפרקליטות, היה לי חבר רציני, והייתי מאוד מאושרת. יום אחד קיבלתי טלפון מאלמוני, שאמר שהוא רוצה להכיר אותי. אמרתי לו שיש לי חבר, אבל הוא התעקש וביקש שאפגוש אותו לכוס קפה. היה לו מביטא זר ושם מפוצץ. קבענו פגישה בקפה הרלי.

איחרתי, כי אני תמיד מאחרת. הוא היה יפה נורא, אבל היה לבוש משונה. במין חולצת ניילון כזאת, שבארץ כבר לא לבשו שנים. הוא עישן בעצבנות ודיבר בלי סוף. הוא סיפר שיש לו חברה שבה איתה מרומניה, והם גרים יחד. הוא דיבר עברית שוטפת ואמר